

JULES VERNE

**O CĂLĂTORIE
SPRE CENTRUL
PĂMÂNTULUI**

**Traducere în limba română de
DAN FAUR**

EDITURA HERRA

La 24 mai 1863, într-o duminică, unchiul meu, profesorul Lidenbrock, se întoarce grăbit la căsuța lui din Königstrasse nr. 19, una dintre străzile cele mai vechi din vechiul cartier al orașului Hamburg.

Menajera sa Martha avea tot temeiul să creadă că întârziase foarte mult în pregătirea bucatelor, căci mâncarea de-abia începuse să sfârșie pe plita din bucătărie.

«Dacă unchiului i-o fi foame, mi-am zis în sinea mea, cum e omul cel mai nerăbdător de pe lume, parcă-l văd c-o să scoată niște țipete desperate...»

– Vai, a și venit domnul Lidenbrock?!... strigă menajera Martha, uimită, întredeschizând ușa sufrageriei.

– Da, Martha, dar nimeni nu te poate învinui că nu-i gata masa, căci nu e încă ora două. De-abia a sunat unu jumate la orologiul Sf. Mihail.

– Atunci de ce s-o fi întors domnul Lidenbrock?

– Nu mă îndoiesc c-o să ne spună chiar el.

– Iată-l! Eu o șterg, domnule Axel, fă-l dumneata să înțeleagă... Și Martha se îndreaptă spre laboratorul ei culinar. Așadar, am rămas singur. Dar ca să-l fac să înțeleagă pe cel mai arțagos dintre profesori, ar fi trebuit să fiu mai puțin timid. Așa că, tocmai mă pregăteam să mă strecor prudent în cămăruța mea de la catul de sus, când auzii ușa de la stradă scârțâind din țâțâni; apoi scara de lemn trosni și ea sub călcătura unor pași mari și grei și în sfârșit apăru stăpânul casei, care străbătu în mare grabă sufrageria, năpustindu-se în odaia sa de lucru.

Totuși, în această trecere fulgerătoare prin cameră, el avu vreme să-și arunce într-un colț bastonul cu măciulie, pe masă pălăria cu boruri mari, periată în răspar, iar mie, nepotul său, să-i azvârle această poruncă răsunătoare:

– Axel, urmează-mă!

Nici n-am avut vreme să mă mișc, că profesorul și începu să răcnească, plin de nerăbdare:

– Ei bine, n-ai venit încă?

Nici nu știu când am ajuns în biroul temutului meu maestru.